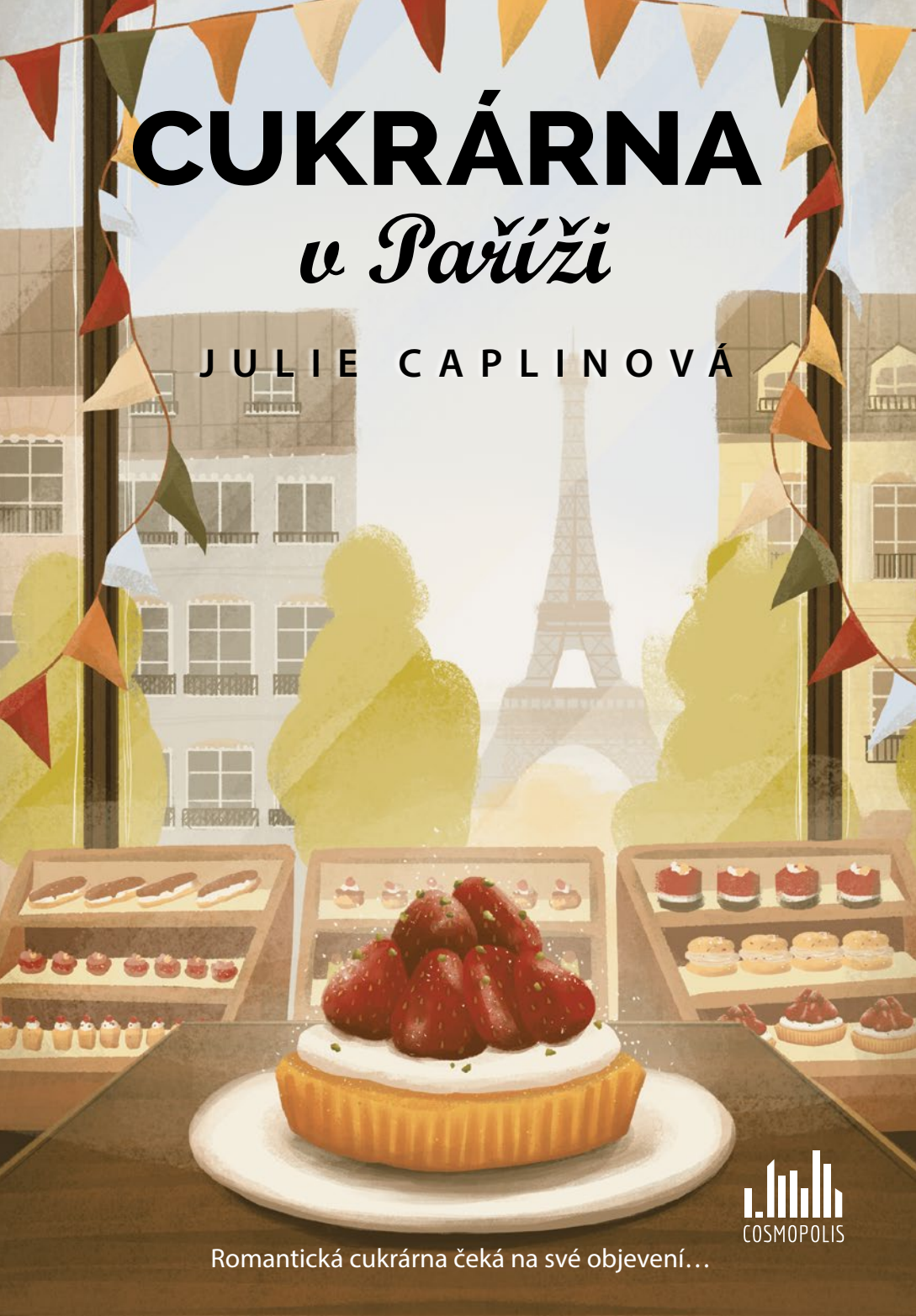

CUKRÁRNA *u Paříži*

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Romantická cukrárna čeká na své objevení...

*Pro Alison,
nejlepší kamarádku z kanclu,
neoficiální roztleskávačku
a vůbec senzační holku*

JULIE CAPLINOVÁ

CUKRÁRNA
u Paříži

PŘELOŽILA ANNA KŘIVÁNKOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

CUKRÁRNA

u Paříži

Z anglického originálu *The Little Paris Patisserie* vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers Ltd. v roce 2018 přeložila Anna Křivánková.

Jazyková redakce Tereza Nekorancová

Návrh obálky, sazba a grafická úprava Eva Hradiláková

Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7431. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 368 stran

Vytiskl Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s..

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Little Paris Patisserie*

Copyright © Julie Caplin 2018

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

Translation © Anna Křivánková, 2019

ISBN 978-80-271-1079-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-2483-1 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Kapitola 1

Aby se Nina trochu zahřála, podupávala unavenýma a rozbolavě-
lýma nohama na šterkovém povrchu cesty, a zároveň kontrolova-
la mobil – asi tak po pětadevadesáté za posledních deset minut.
Málem ho přitom upustila. Kde ten Nick krucinál vězí? Už měl
patnáct minut zpoždění, a aby jejího utrpení nebylo dost, zmoc-
ňoval se Niny pocit, že jí každou chvilku upadnou prsty. Postávala
na parkovišti pro zaměstnance u vchodu do kuchyňského traktu,
kde ji téměř nic nechránilo před ledovým větrem, prohánějícím se
kolem pískovcové rezidence. A před plnou hlavou ponurých myš-
lenek ji nechránilo už vůbec nic.

„Hele, Nino, opravdu nechceš svézt?“ zeptala se hlasem se sil-
ným přízvukem kolegyně Marcela, servírka, která právě spěšně
couvala z parkovacího místa. Okénko auta měla stažené, aby ji bylo
slyšet.

„Ne,“ zavrtěla Nina hlavou. „Díky, to je dobrý. Brácha už je na
cestě.“ Jinak ať si ji nepřeje. Nina zatoužila sedět v tom malém autě
se zamženými okny společně s Marcelou a dalšími dvěma kolegy,
a skoro se té protivné ironii zasmála. Matka totiž trvala na tom, aby
Ninu vyzvedl Nick, protože chtěla mít jistotu, že se jí nic nestane.
A tak tu teď stojí v úplné tmě na parkovišti a už za malou chvíli
zůstane úplně sama.

„Tak dobře. Uvidíme se za osm týdnů.“

„Jen aby!“ ozval se neveselý východoevropský hlásek ze zadního sedadla – byl to sommelier Tomas, věčný pesimista. „Ty myslíš, že stavaři skončí včas?“

Překřičel ho sbor přátelských, leč nesouhlasných hlasů.

„Brzy na viděnou, Nino!“ volali všichni a mávali na pozdrav. Pak Marcela vytáhla okénko a odřičela ve svém staříčkém volkswagenu pryč, jako by se už nemohla dočkat, až se dostane z práce domů a bude si moct hodit nohy nahoru. Přesně totéž měla v plánu udělat i Nina, ovšem pokud její bratr hodlá vůbec někdy dorazit.

Konečně spatřila světla vozu blížícího se po příjezdové cestě. To bude jistě Nick. Skoro všichni ostatní už odjeli. Auto zastavilo před Ninou tak rychle, až mu pod koly zaskřípal štěrk.

Prudce otevřela dveře.

„Čau ségra. Čekala jsi dlouho? Soráč, měl jsem ovčí pohotovost.“

„Jasně,“ odsekla Nina a rychle se cpala dovnitř, vděčná za teplo v autě. „Venku pekelně mrzne. Už abych měla auto spravený.“

„To mi povídej. Rozmrzával jsem celou cestu. Zatracená ovce. Zamotala se do drátěného pletiva nahoře u silnice podél vřesoviště. Musel jsem vystoupit a tomu blbýmu zvířeti pomoci.“

Byla to od ní vážně neomalenost, když ji v odpověď napadlo, že ovce má aspoň pořádný vlněný kožík, zatímco ona trčela venku v sukni a punčochách, a to ještě v únoru?

„Tak jaká byla poslední noc?“ zeptal se Nick a naklonil se doleva, aby vypnul rádio, ze kterého na plné pecky vyřvával fotbalový komentátor. „A měla tvoje kámoška dobrou rozlučku?“

„Jo, prima. Ale bylo to trochu smutný, protože se teď všichni nějakou dobu neuvidíme, dokud neskončí renovace. A Sukie bude v New Yorku.“

„V New Yorku. To je teda docela změna.“

„Je výborná kuchařka. Dotáhne to daleko.“

„Jo, až do New Yorku. A co budou dělat ostatní?“

„Pravidelný personál přidělí na jiná místa a budou je různě školit.“

„Připadá mi trochu nefér, že pro tebe nic nemají.“

„To bude asi tím, že u nich nepracuju na plný úvazek.“

„No, já myslím, že ti určitě seženem přivýdělek v krámku na farmě a taky něco v kavárně. A Dan by ti mohl přihrát nějakou prácičku v pivovaru. Gailina sestra by ti třeba zaplatila za hlídání dětí a George se může zeptat u benzínky, tam vždycky shánějí někoho navíc. Jenže spíš na noční, takže to asi nepůjde.“

Nina zavřela oči. Byla si úplně jistá, že se každický člen rodiny zapojí do hledání práce pro „chudáčka Ninu“, aby měla co dělat, než bude restaurace Bodenbroke Manor zrekonstruovaná. A to bez ohledu na to, zda se jí to bude líbit, nebo ne. Ne že by jim nebyla vděčná, vždyť to s ní všichni myslí dobře, jenže je jednou dospělá a zcela schopná najít si práci sama, aniž by kvůli ní musela rodina rozhazovat sítě a lovit všude okolo. Svou rodinu zbožňovala každým coulem, a to doopravdy, ale...

„Co jsi taková navrčená?“ otočil se k ní Nick.

„To nic,“ odpověděla Nina a znovu zavřela oči. „Člověče, já jsem tak unavená. Mám pocit, jako by se mi po nohách přehnalo stádo slonů.“

„Fajnovko,“ poškádlil ji Nick.

„Od devíti ráno jsem se nezastavila,“ bránila se. „Restaurace byla narvaná. Neměla jsem ani oběd.“

„To přece nejde. Měla jsi něco říct.“

„To není tak jednoduchý. Všichni měli moc práce. Nebyl čas na pořádnou přestávku.“

„Neříkej mi, že jsi dneska nic nejedla.“

Nina pokrčila rameny. Ráno vyrazila bez snídaně, což její matku moc nepotěšilo. „Jen něco malého.“ Přesně v tu chvíli jí dost

nevhod zakručelo v žaludku, jako by se ji orgán snažil usvědčit ze lži. Houska s plátkem sýra ho zjevně neuspokojila.

Nick se temně zamračil. „No stejně... Neměl bych si o tom promluvit s vedoucím, až zase otevřou?“

„Ne, to je dobrý. Doma si dám večeři.“

„No ale to přece není –“

„Ty tu nepracuješ, tak to nemůžeš chápat.“ Nina rozčilením zvýšila hlas. To je celý Nick, vždycky ví všechno nejlíp.

„Nepotřebuju tomu rozumět. Jednou je tady zákoník práce a ty máš právo na přestávky. Tohle –“

Ať už se chystal říct cokoli, přerušila ho dobře načasovaná fanfára ohlašující příchozí hovor na jeho handsfree sadě.

Stiskl tlačítko pro přijetí hovoru na palubní desce a ohlásil se: „Nick Hadley.“

Nina se zabořila zpět do sedadla, vděčná za vyrušení, které jí poskytlo příležitost zavřít oči, vypnout a po zbytek cesty předstírat spánek.

„Čau Pašto, tak co zadečky?“ Při zvuku toho rýpavého hlasu Nině ztuhla každá šlacha v těle.

Bratrovi kamarádi mu často říkali Pašta – zkrácenina od pastýře – a nikdy mu tak nedali zapomenout na jejich vlastní verzi jedné koledy, kterou zpívali v dětství: „Pastýř vodí ovečky, pucuje jim zadečky.“

„V pohodě. Co ty, Kudlo? Pořád fandíš tomu rádoby ragbyovému týmu?“ A Kudla byla zřejmě nepříteli důvtipná přezdívka pro kuchaře. Nutno říct, že pro dost arogantního a nafoukaného.

„Nemám slov, kámo. Proti Francii byli úplně nahraní. A to jsem za lístky vysolil takový prachy.“

„Člověče, tys na ně šel do arény Stade de France? Ty seš ale šťastnej parchant.“

„Moc šťastnej ne, když to projeli.“

„Nechceš dorazit na Calcutta cup? Neměl bys ve Francii zůstat moc dlouho. Akorát tam chytneš divný manýry.“

„To teď nehrozí.“

„Jak to?“ podivil se Nick.

„Nemůžu chodit. Proto ti volám.“

Nina stiskla rty v grimase, kterou by snad někdo mohl považovat za škodolibou. Sebastian zjevně neměl ponětí, že ho slyší, a ani netoužila po tom, aby to věděl. Každý svědek téhle konverzace by ty dva jistě považoval za pubertáky, a ne za dospělé muže. A Nina nerada vzpomínala na Sebastiana coby dospívajícího kluka ani na to, jak se kvůli němu ztrapnila. Zamilovat se do nejlepšího kamaráda vlastního bratra byla ta nejhorší věc, jakou mohla udělat, protože ještě po deseti letech to na ni čas od času doma někdo vytáhl.

„Co se stalo?“

„Nic, akorát jsem si zlomil nohu.“

„Sakra chlape, a kdy?“

„Před pár dny. Nějakej blbec mě sejmul kufrem, co táhl za sebou. Jak jsem padal, tak se mi blbě ohnula.“

„Jauvajs. A jak je?“

„Nic moc,“ zavrčel Sebastian. „Všecko je teď naprd. Ukázalo se, že v jednom z těch nových podniků, co jsem koupil v Paříži, mi – přeneseně řečeno – sedí nájemník. Předchozí majitel dělal cukrářské kurzy a zapomněl mi říct, že už je tam naplánovaný a zaplacený sedmitýdenní kurz.“

„Nemůžeš to zrušit?“ zeptal se Nick, zapnul blinkr a odbočil z hlavní silnice k vesnici.

„Já už s tím bohužel počítal. Řekl jsem si, že to tak bude lepší, protože stejně pošlu svoje francouzský řemeslníky, aby se nejdřív pustili do těch dalších dvou podniků, což jim bude trvat pár

měsíců, a já se zatím postarám o ten kurz. Což by taky vyšlo, kdybych si nezlomil tu pitomou nohu.“

Nina ve svém tmavém koutě opět posměšně stiskla rty. Normálně by nikomu nepřála nic zlého, ale Sebastian ji prostě pořád něčím štvál. Nezáviděla mu jeho úspěch, koneckonců se hodně nadřel, než se z něj stal prvotřídní kuchař a majitel menšího řetězce restaurací. Naopak uznávala, že se snažil víc než dost. V tom to nebylo, vadil jí jeho povýšený, až pohrdavý přístup. Kdykoliv se za posledních deset let setkali, pokaždé se nějak ocitla v nevýhodě. A to poslední setkání bylo obzvlášť ponižující.

„Nemůžeš na to sehnat někoho jinýho?“

„Nevím, jestli bych takhle narychlo někoho našel. Ten kurz začíná už za týden. Potřebuju jenom nějaký pár zdravých nohou na příštích několik týdnů. Dokud se nezbavím tý sádry.“

„Nina by ti mohla píchnout. Ta restaurace, kde dělá, ji teď nějakou dobu nebude potřebovat.“

Nina se napřímila v sedadle a na svého nemožně pitomého bratra se zamračila. Přeskočilo mu, nebo co? Nick si všiml, že se v autě něco pohnulo, otočil se a Nina zahlédla, jak se mu ve tmě zablýskly zuby v obrovském úsměvu.

„Při vší úctě, Nicku, tvoje sestra je ten poslední člověk na světě, od kterého bych chtěl pomoc.“

Nickův úsměv povadl. V autě se rozhostilo ticho a neustále se prodlužovalo.

Pak Sebastian zamumlal. „A sakra, ona je tam s tebou, že jo?“

Nina se s ledovým úsměvem narovnala. „To máš sakra pravdu. Ale tím se netrap, Sebastiane, protože, při vší úctě, radši budu na farmě klestit jehňata vlastními zuby, než abych pomáhala tobě.“

Po těch slovech se natáhla a stisknutím tlačítka ukončila hovor.

Kapitola 2

Rodinná kuchyně byla vždy středem všeho dění a matka se v ní čile otáčela s květovanými chňapkami na obou rukou. Velký kuchyňský stůl byl prostřený pro osm osob a na obřím sporáku syčelo a bublalo několik hrnců.

„Nino, Nicku, jdete právě včas.“

„Tady něco pěkně voní,“ konstatoval Nick a přihodil svoje klíče od auta do nánosu nejrůznějších drobností, které se každý den nakupily na příborníku, ať matka uklízela sebečastěji. Přestože všichni čtyři její synové postupně opustili dům, pořád ještě k maminčině velké radosti považovali tu kuchyni za svůj domov. Nikdo ze sourozenců se nezatoulal daleko. Nick, o dva roky starší než Nina, bydlel v selském stavení hned naproti přes dvorek a pomáhal otci starat se o farmu a ovce. Byl dosud svobodný, zjevně s hledáním ženy nespíchal a s výběrem vhodných kandidátek si dával na čas.

„Posadte se. Musíte umírat hladý. Kde je Dan a Gail? Měli tady být už před pěti minutami.“

„Znáš Dana, mami. Přijde pozdě i na vlastní pohřeb,“ chlácholil ji Nick, pak si rozvázal šálu a letmo matku políbil na tvář.

„Nemluv o takových věcech,“ otrásla se. „Dneska měli v pivovaru i v obchodě spoustu práce. Dorazil zájezd ze severního Walesu. Chudáček Cath.“ Ninina matka Lynda vrhla soucitný pohled na svou snachu, která se choulila u stolu nad prázdným hrnkem od

kávy. Cath, provdaná za druhého nejstaršího syna Jonathona – jednoho z dvojčat –, zvedla blondatou hlavu a chabě Nině zamávala.

„Bylo to šílený. Došly nám bochánky a kafe a taky ořechový dort. Tihle turisté v důchodovém věku jsou fakt jak kobylky. Člověk by si myslel, že se už celé dny pořádně nenajedli. Regály jsou vybilény.“

Matka se na Ninu znepokojeně pouсмála.

Nina trochu zasténala a pak se vysoukala z kabátu. „Neboj, jakmile se navečeřím, nějaké bochánky udělám a k tomu sfouknu rychlý dort. Máslový krém můžu připravit ráno.“

„Ale zlatičko, vždyť jsi zrovna přišla z práce. Musíš být úplně zničená. Cath to určitě do zítřka vydrží.“

Nina si všimla, že Cath letmo obrátila oči v sloup. „Ale mami, to nezabere moc času.“

„Když myslíš, holčičko.“

Naštěstí o pět minut později dorazil nejstarší bratr Dan, který za sebou za ruku táhl svou ženu Gail. S chechotem vpadli dovnitř, až se dveře mocně zatřáslly v pantech.

„Nazdar lidi, přišel nejoblíbenější potomek!“ zaburácel Dan. Jeho manželka mu ušetřila rychlý rýpanec do žeber.

Najednou se hluk v kuchyni zmnohonásobil a z chodby se vynořil Jonathon spolu s otcem. Židle zaskřípaly na kamenných dlaždicích, pивní flašky vytahované z lednice se rozřinčely, víčka s typickým zvukem odskočila od hrdel a kutálela se po stole, zatímco se otec chopil vývrtky a vzápětí už následovalo uspokojivé lupnutí korku, vyproštěného z láhve červeného vína. Každý se nenuceně usadil na své místo a kolem stolu vypuklo několik různých hovorů. Nina se posadila na svou židli vedle matky, která seděla v čele stolu.

„Myslíš, že zvládneš udělat ty dorty? Mohla bych Cath vypo-moc sama, když vstanu brzy a upeču várku bochánků.“

„To je fakticky v pohodě, mami.“ Nina zahlédla, jak si její švagrové vyměnily pohled a potom na ni Gail mrkla. „Jakmile sním večeri, chytím druhý dech.“ Bylo to přece, u všech všudy, jenom pár dortů – aspoň bude mít skvělou výmluvu, jak utéct tady z toho blázince a užít si trochu klidu a ticha ve vlastním malém bytě za starými stájemí, aniž by se někdo pořád strachoval, jak to všechno sama zvládne.

Její matka sevřela rty a obrátila svou pozornost ke kastrolům na stole.

„Jonathone, všechno tou lžící pokecaš!“

„Teda, Jonathone!“ připojil se Dan, aby využil příležitosti své dvojče poškádlit. Zbytek mužů se přidal.

„Dane, nedáš si toho víc?“

„Vidíš? Mají ho nejraději.“ Jonathon ukázal lžící na bratra a byl rychle okřiknut vlastní ženou.

Rodinná večere jako vždycky připomínala čas krmení v zoo, ale Nina si oddechla, že se pozornost přenesla na někoho jiného. Vydrželo jí to až do chvíle, kdy se vyškrabávaly zbytky z velkého hrnce a Dan a Jonathon se hádali o poslední kus jehněčího.

„Jak to vypadá s tím tvým autem, беруško?“ zeptal se jí otec.

„Je pořád v garáži. Nesehnali tu součástku, ale měla by dorazit zítra.“

„Jedna součástka nemůže stačit na to, aby se ta věc spravila.“ Její matka se zachvěla. „Je to smrtící past.“

Nina něco potichu zamumlala, ale nikdo ji neslyšel, protože každý hned přispěl s vlastním názorem na její auto. S jejím maličkým fiatem je přece všechno v naprostém pořádku.

„Mami, o Ninu se v tom autě nemusíš bát, nikdy nebude šlapat tak rychle, aby to bylo nebezpečný,“ žertoval Nick.

„Větší výkon má i šicí stroj,“ přísadil si Dan.

„Měla by sis pořídit něco bytelnějšího. Mohlo by tě přejet nějaký větší auto.“

„Neboj, mámo. Nickův tahač v klidu přejede nad ní,“ prohlásil Dan, který vyhrál bitvu o jehněčí, a právě se zařinčením odhodil svůj příbor na talíř.

Matka se znovu otrásla. „To je ještě horší.“

„Nechte moje auto být, mám ho ráda,“ ohradila se Nina. Hrozně jí teď chybělo, protože se musela nechat vozit od ostatních.

„Manželka Toma z hospody prodává auto. Jestli chceš, tak se ti na něj podívám,“ navrhl otec. „Je to fordka. To jsou dobrá, spolehlivá auta. A mají malou spotřebu.“

A jsou pekelně nudná, pomyslela si Nina.

„Ale to je skvělý nápad, drahoušku,“ připojila se matka.

Nina se chystala říct něco klidného a rozumného, jako: „Vzhledem k tomu, že se zrovna chystám platit za opravu, není vhodný čas, abych kupovala další auto.“ Už ale měla dost toho, jak si všichni myslí, že vědí, co je pro ni nejlepší. Vážně, pořád ji mají za dítě. A tak místo toho vyskočila, na všechny se vražedně zamračila a zařvala: „Mám ráda svoje auto takový, jaký je, děkuju pěkně!“ Pak popadla kabát a vyřítila se zadním vchodem ke svému bytu.

Když za sebou zabouchla dveře, s jistým uspokojením zaznamenala, že se kolem stolu rozhostilo šokované ticho.

Ve chvíli, kdy už na roštu chladly čtyři dortové korpusy, ozvalo se zvenku tiché zaklepání a Nina hned věděla, že to bude Nick. Sice do ní ryl ze všech nejmíň, ale přitom měl ze všech bratrů nejsilnější potřebu ji chránit. Částečně ho chtěla ignorovat a předstírat, že spí, ale věděla, že její neobvyklý výbuch vyvolal rozruch a že Nick nepřestane klepat, dokud se mu neozve.

„Ano?“ Pootevřela dveře pouze na pár centimetrů, aby bylo jasné, že nestojí o společnost.

„Jen se jdu přesvědčit, že jsi v pohodě.“ Jeho srdečný úsměv vypadal trochu nuceně.

Náhle si připadala provinile, a tak pootevřela o něco víc. „To je dobrý.“

„Jenom dobrý?“ Vešel do její loftové garsonky a zavřel za sebou.

„Jo, jenom dobrý.“ Povzdechla si. „Nechceš čaj nebo něco?“

Pozvedl žertovně obočí. „Něco? Máš tady ukrytou brandy nebo whisky, o který nevím?“

„A i kdybych měla, tak co?“ Těch vtípků už měla tak akorát a bylo jí jedno, jestli to dá na sobě znát. „Pokud sis toho nevšiml, jsem dospělá. A mluvila jsem jenom hypoteticky. Jistě tě uklidní, že v mé ubohé kredenci se ukrývá jen pár krabiček čaje.“

„Páni, tady někdo vstal špatnou nohou – nebo tě tak rozhodil ten telefonát?“ Nick založil ruce na prsou a opřel se o zeď.

„S nějakým trapným Sebastianem Finlayem to vůbec nemá co dělat. Už mi leze krkem, jak se mnou rodina zachází jako s děckem. Je mi skoro třicet, dopr...“ Když viděla, jak se mračí, zaváhala. Kdyby opravdu řekla sprosté slovo, nejspíš by z toho šel do vrtule. „Do *prkýnka*. Máma s tátou se pořád jenom strachují a do toho se musí přidat ten děsnej Jonathon a Dan. Cath a Gail si obě myslí, že je směšný, jak se pořád pro nic za nic strachujete. A ty jsi z nich nejhorší, protože si za mnou klidně přijdeš, aby sis hrál na velkého bráchu. To nepotřebuju.“ Zatvrdila se a zaryla do Nicka pohled, ruce zařaté v pěst. Byla v pokušení přelétnout pokoj a vrhnout se na pohovku, ale vypadalo by to, jako když se vzteká malé dítě, a ona potřebovala, aby pochopil, že to oni ji dohánějí k šílenství. Možná za to trochu mohly hormony, možná únava, ale vřelo to v ní už několik měsíců.

„To všechno jenom proto, že nám na tobě záleží,“ vysvětloval Nick.

„Já to chápu. Opravdu jo.“

„Ale?“

„Já... připadám si...“ Problém byl v tom, že si nebyla jistá, jak se přesně cítí. Frustrovaná. Podrážděná. Slabá. K ničemu. Jako by pořád jen přešlapovala na místě. Cukrářka Sukie, její kamarádka z práce, odletěla do New Yorku. Nastartovala kariéru. Zato Nina neměla ani kariéru, ani příležitost ji rozjet. Bohužel jí chyběla pověst i kvalifikace, aby mohla požádat o Sukiino místo. Nick to nechápal a zbytek rodiny taky ne. Všichni byli šťastní a spokojení, i když měla podezření, že Nick by docela rád z farmy odešel a trochu si rozšířil obzory. Jedině Toby, o čtyři roky starší než Nina, se dostal od rodiny dál, když odešel do Bristolu studovat veterinu. Potom se zabydlel pouhých osmdesát kilometrů daleko, ovšem i to stačilo, aby unikl každodennímu dohledu.

„Já vím, že to máš jako nejmladší a jediná holka v rodině těžký, a máma s tátou mají strach, protože jsi měla dost těžkej vstup do života a –“

„Neopovažuj se o tom začínat!“ Nina zvedla varovně ruku.

„O čem? Že jsi málem umřela hned po tom, co ses narodila? Vždyť je to pravda.“

Nina zabořila hlavu do dlaní. „Jo, a je to minulost. Jenže tady se všichni chovají, jako kdybych měla celý život na kahánku. A to jsem přitom kromě zánětu slepého střeva a normálního nachlazení a planých neštovic ani nikdy nebyla pořádně nemocná.“

Nick neřekl nic.

„Nebo jo?“ ponoukla ho.

„Ne,“ přiznal s neochotným úsměvem. „Tak dáš mi ten čaj nebo něco?“

„Ale do háje.“ Tentokrát hodila důstojnost za hlavu, vrhla se ke kuchyňskému koutu a zapnula konvici. Stejně se ještě nechystala do postele, čekala, až korpusy vychladnou, aby je mohla spojit kávovým krémem s ořechy.

„Hele!“ Klepla Nicka lžičkou přes ruku, kterou uchvátil jeden z čerstvých bochánků. Rychle si ukousl.

„Hmmm, to je dobrota.“

Nevšímalá si ho a hbitě připravila konvici čaje. Dělat věci pořádně ji docela uklidňovalo a byla to výborná zdržovací taktika.

Přinesla konvici s čajem k malému kulatému jídelnímu stolu vlevo od kuchyňky a Nickovi s ohledem na jeho velikost přidělila pořádný hrnek, zatímco pro sebe přinesla jeden ze svých oblíbených starožitných šálek s podšálkem. Loftová garsonka byla pro jednoho člověka úplně ideální a Nina záměrně pořídila ke stolu jenom minimum židlí. Tohle místo představovalo útočiště a ona se postarala, aby bylo jenom její. Zdi vymalovala pastelovými barvami a koupila si hezkou, jemnou květovanou látku na záclony a podušky, aby bytu dodala ženskou atmosféru. Celý život měla kolem sebe čtyři kluky, což její volbu výzdoby nutně ovlivnilo. Na farmě, kde vyrůstala, byla většina věcí masivní a praktická. Barvy nehrály moc velkou roli. Vrcholem Jonathonova a Danova přístupu k úpravě jejich pokojů bylo, že si je na počest svého milovaného klubu Newcastle United vymalovali střídavě černými a bílými pruhy.

„Tady máš.“ Nina přistrčila bratrovi velký hrnek.

„Tak co ti to teda přelítlo přes nos?“ zeptal se Nick teď už s větším pochopením.

„Už se to nějakou dobu sbíralo. Připadám si trochu jak v pasti. Jako kdybych neměla kam jít a neměla nikdy nic dokázat.“

„Co bys chtěla dělat?“

Nina si pohrávala s okrajem svého podšálku. Byl to hloupý nápad. Jednou už to přece zkusila a všechno zkazila.

K Nickovi měla ze všech bratrů nejbliž. Možná proto, že byli na stejné lodi.

„Nepřeješ si odsud někdy odejít? Osamostatnit se?“

Nick se zašklebil. „Jen tu a tam si říkám, jestli jsem o něco nepřišel. Tady nahoře není tak úplně jednoduchý najít si kamarády. Ale miluju farmaření a nemůžu se prostě sbalit a vzít si farmu s sebou. A když si stoupnu na kopec a podívám se dolů do údolí, sleduju očima ty kamenný zídky, co už tady stojí stovky let, a cítím, že sem patřím. Jsem součástí toho všeho.“

Nina k němu s něžným úsměvem zvedla oči. Vždycky byl její hrdina, i když by mu to ani ve snu nepřiznala. Už takhle si o sobě myslel až příliš. Ale přes všechny ty dětinské řečičky a škádlení byl dobrý člověk a věděl, kam na světě patří.

Povzdychla si. Nechtěla znít nevděčně. „Aspoň jsi k něčemu. Máš svůj cíl a pořádnou práci.“

„Co bys chtěla dělat?“

Protáhla obličej a znovu začala kroužit prstem po kraji talířku. „Chci odsud aspoň na chvíli pryč. Být sama sebou. Zjistit, kdo vlastně jsem.“

Nick se nechápavě zachmuřil.

„Zrovna teď jsem chtěla říct sprostý slovo, ale neřekla, protože by se ti to nelíbilo.“

Zatvářil se ještě zmateněji.

„Připadám si, jako bych přešlapovala na místě. Přála bych si... vařit něco pořádného. Ne jenom obyčejný dorty a drobnosti.“

„Chceš být kuchařka? Ale to už jsi zkoušela,“ připomněl jí. „Pamatuješ přece na tu věc se syrovým masem. Víš co, jak jsi zpanikařila a sesypala se. Dokonce jsi zvracela, vid?“

„Dík za připomenutí, jenže tenkrát mi nedošlo, že se můžu specializovat i na něco jinýho, kde bych nemusela pracovat se syrovým masem. Mohla bych péct. Sukie, co odjela do New Yorku, je, teda byla, absolutně skvělá. Inspirovala mě. Měl bys vidět ty věci, co vyrábí. Já... já...“ Odmlčela se. Doma sem tam něco vyzkoušela a měla přitom střídavý úspěch. Sukie ji sice vždycky ochotně nechala sledovat, jak peče, jenže těžko mohla trávit čas pozorováním kolegyně při pečení, když měla plné ruce práce s obsluhováním u stolů. Potřebovala nějaké školení. Měla by absolvovat cukrářský kurz.

Od Sebastianova telefonátu se v myšlenkách pořád vracela k tomu, jak oznámil, že bude pořádat kurz. Potřebuje k tomu „náhradní“ nohy. A ona měla sedm týdnů volna, vlastně skoro sedm. Máma s Cath na pár týdnů určitě seženou někoho, kdo bude péct dorty pro obchod.

Tohle byla ta nejpříznivější náhoda, jaká ji za celý, celičkový život potkala. Byla by blázen, kdyby ji nevyužila. Určitě je to osud, i když v tom jako na potvoru musí figurovat zrovna Sebastian. Bude to dokonalá příležitost všem dokázat, že pečení je její skutečná vášeň, že konečně našla své poslání.

„Přimluvíš se u něj za mě?“

„U koho se mám přimluvit?“ nechápal Nick.

„U Sebastiana.“

Kapitola 3

Když na Severním nádraží vystoupila z vlaku, přišlo jí tak nádherné a ohromující, že je teď v jiné zemi a že projela podmořským tunelem, až měla chuť se štípnout. Ještě před dvěma hodinami stála na londýnském nádraží St. Pancras a teď je v Paříži. Bohémská Paříž. A je tu úplně sama. Bez rodiny. Připadalo jí, jako by ze sebe setřásla hodně těžkou peřinu, která ji hrozila zadusit. Ještě když nasedala do auta, aby ji otec odvezl na nádraží, strčila jí matka do ruky hrst eur a pošeptala jí: „To je na taxík, až dorazíš. Aby ses s tolika zavazadly nemusela trmáčet metrem.“

Pak její otec udělal přesně totéž, když ji vyložil na stanici. Když je to baví... Nechtěla být nevděčná, ale to už bylo trochu moc! Jízdu metrem přece snad ještě zvládne.

Přestože Nina během cesty Eurostarem pilně poslouchala francouzskou jazykovou aplikaci, zklamaně zjistila, že stejně není schopna porozumět ani jediné větě z těch, které ze sebe chrlil rychlostí tisíc slov za vteřinu muž u informační přepážky. Naneštěstí se nedal pohnout k tomu, aby řekl cokoliv anglicky, a tak se shodli pouze na slově taxi. Neslavný začátek její první nezávislé výpravy! Máma s tátou by určitě cítili zadostiučinění.

